కథా కౌముది

ఏర్పాటు

తమిళ మూలం: ఇందిరా పార్థసారథి

తెలుగు అనువాదం: గౌరీ కృపానందన్

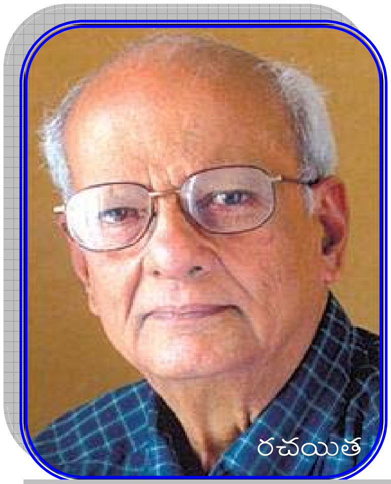

ఇందిరా పార్థసారథిగా పాఠకులకి పరిచయమున్న ప్రొఫెసర్ ఆర్.పార్థసారథి గారు, తమిళంలో ప్రముఖ నవలా, నాటక, కథారచయిత. ఆయన రచనలకి అనేక ప్రతిష్ఠాత్మకమైన అవార్డుల నందుకున్నారు. సంగీతనాటక ఎకాడెమీ అవార్డు, సాహిత్య ఎకాడెమీ అవార్డు, సరస్వతీ సమ్మాన్ ఎవార్డు వీరికి లభించాయి. ఇంతవరకూ 15 నవలలు, 6 కథాసంపుటులు, 10 నాటకాలు కొన్ని వ్యాసాలూ ప్రచురించారు.

రాత్రి పదిన్నర

"లైటు తీసేసి పడుకోండి."

భార్యామణి యొక్క గొణుగుడికి తల ఒగ్గుతూ పుస్తకాన్ని మూసేసి లైటు తీసేయబోతుండగా ఫోను మోగింది.

"ఈ టైములో ఎవరబ్బా?" అన్నది ఆమె.

నేను మంచం దిగి హాల్లోకి వెళ్ళాను.

"మాట్లాడుతూ కూర్చోకండి."

వెనకనుంచి మాటలు నన్ను వెంబడించాయి.

"నేనేరా... రాఘవన్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. నువ్వు కాస్త వెంటనే బయలుదేరి వస్తావా?"

"ఏమైయ్యింది? ఏదైనా ప్రోబ్లమా?" అడిగాను.

"నాన్నగారికి సీరియస్‌గా ఉంది. డాక్టర్ని పిలిచాను. వచ్చి చూసి ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్ళమన్నారు. ఐ నీడ్ యువర్ హెల్ప్."

ఫోను పెట్టేసి లోపలికి వెళ్ళాను. నేను పాంటు వేసుకోవడం చూసి ఆమె అడిగింది.

"ఎవరినుంచి ఫోను? ఎక్కడికి వెళుతున్నారు?"

"రాఘవన్. వాళ్ళ నాన్నగారికి సీరియస్‌గా ఉందట. ఆస్పత్రిలో చేర్పించాలట."

ఆమె మంచం మీద లేచి కూర్చుంది. బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ నా వైపు చూసింది.

"మీ ఫ్రెండ్‌కి వయసెంత?"

నేను జవాబు చెప్పలేదు. గణాంక వివరాలకోసం అడిగిన ప్రశ్నకాదు ఇది.

రాఘవన్‌కి నలభైఏళ్ళు లోకం తెలియని అమాయకుడు. చిన్నతనంలో ఒకసారి అమ్మను అడిగాడట "అమ్మా! అమాయకుడు అన్నా.. పిచ్చి సన్యాసి అన్నా ఒకడేనా." అని.

"ఎందుకురా ఇలా అడుగుతున్నావు?"

"ఇంటి దగ్గర నువ్వు, నాన్నగారు అందరూ నన్ను అమాయకుడని అంటున్నారు. కాని స్కూల్లో మాస్టారు, తోటి పిల్లలు అందరూ నన్ను పిచ్చి సన్యాసి అని అంటున్నారమ్మా.

"ఒరే పిచ్చి సన్యాసీ! నువ్వు నా బంగారుకొండరా."

ఈ విషయాన్ని వాళ్ళ అమ్మే నాతో ఒకసారి చెప్పింది. ఈ అమాయకుడు డిగ్రీ దాకా చదివి పెళ్ళిచేసుకుని, ఇద్దరు పిల్లలకి తండ్రికూడా అయ్యాడు. కాని జీవితానికి కావాల్సిన మెలుకువలు ఏవీ అతనికి తెలియవు.

దీనికి కారణం వాళ్ళ అమ్మగారే అయి ఉండవచ్చు. ఎలా, ఎందుకు లాంటి మనోతత్వ పరిశోధనలోకి నేను ఇప్పుడు వెళ్ళదలచుకోలేదు. సమయం లేదు. రాఘవన్ ఇంటికి వెళ్ళాలి. అతను నాకోసం ఎదురు చూస్తుంటాడు.

కాని ఒక్కటి మాత్రం చెప్పగలను. అతనే స్వయంగా నాతో ఓసారి చెప్పాడు. అతని భార్య అతన్ని 'అమ్మ కూచి' అని మాటమాటకి దెప్పుతుందట.

నేను రాఘవన్ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు అందరూ రాఘవన్ తండ్రిగారి పడగ్గదిలో ఉన్నారు. రాఘవన్, అతని భార్య పంకజం, అతని తల్లి.....

పిల్లలు వాళ్ళ గదిలో నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళని లేపొద్దని రాఘవన్ తల్లి చెప్పేసింది. నన్ను చూడగానే చిన్నగా నవ్వింది.

ప్రక్కనే మంచం మీద భర్త కోమాలో ఉన్నప్పుడు, ఆ చిరునవ్వుని నేను ఎదురు చూడలేదనే చెప్పాలి.

రాఘవన్ నాన్నగారికి డెబ్బై అయిదేళ్ళు. పోయిన నెలలోనే పుట్టినరోజు ఫంక్షన్ చేసారు. నేను, నా భార్య విందు భోజనానికి వెళ్ళాము.

"డెబ్బై ఐదేళ్ళు నిండినా ఎలా గుండ్రాయిలా ఉన్నారో చూసారా?" అన్నది నా భార్య.

రాఘవన్ తల్లికి అరవై ఐదేళ్ళు. పండు ముత్తైదువ కళ ముఖంలో కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

"ఆస్పత్రికి ఫోన్ చేసాను. అంబులెన్స్ రావాలి. ఎదురు చూస్తున్నాము." రాఘవన్ తల్లి అన్నది.

"డాక్టర్ ఏమన్నారు?"

"ఆయన చెప్పడానికేముంది? కోమాలో ఉన్నారు" అన్నదావిడ.

రాఘవన్ కళ్ళలో నీళ్ళు. తండ్రినే చూస్తూ అలాగే నిలబడ్డాడు.

రాఘవన్ భార్య పంకజం ముఖాన్ని సీరియస్‌గా ఉంచుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్లు నాకనిపించింది. నన్ను చూడగానే చీరచెంగుతో లేని కన్నీళ్ళను తుడుచుకుంది.

వాకిట్లో వేన్ వచ్చిన శబ్దం వినబడింది.

"అమ్మయ్య.... అంబులెన్స్ వచ్చేసింది. నువ్వు కూడా రాఘవన్ తో ఆస్పత్రికి వెళ్ళు. అతని గురించి నీకు తెలుసుకదా. ఏదీ తెలియకుండానే పెరిగాడు. అక్కడ డాక్టరు త్రిమూర్తిగారు ఉంటారు. ఆయనకి ఫోన్ చేసి చెప్పేసాను, ఆస్పత్రికి రమ్మని. ఆయన మా ఆడపడుచు అల్లుడు. స్పెషల్ వార్డుకి కూడా చెప్పి ఉంచాను. ఇందులో రెండువేలు ఉన్నాయి. డిపాజిట్ అడుగుతారు. డబ్బు కట్టేసి రసీదు తీసుకో. వైద్యం గురించి త్రిమూర్తిగారు చూసుకుంటారు. ఆ తర్వాత భగవంతుడి దయ" అన్నది రాఘవన్ తల్లి.

తల్లి చెప్పింది ఏవీ రాఘవన్ చెవులకి వినబడినట్లు లేదు. ఇది నాకు అతని తల్లికి మధ్య ఉన్న వ్యవహారం అన్నట్లు, అతీతుడిగా తన తండ్రి వైపే చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"మీరు రావడం లేదా?" అడిగాను.

"నేను వచ్చి మాత్రం చేసేది ఏముంది? ఉన్నది ఉన్నట్లుగా చెప్పాలంటే నాకు అనిపిస్తోంది వేళ వచ్చేసిందని. మిగిలిన వ్యవహారాన్నీ చూసుకోవడానికి ఒక మనిషి కావాలిగా. నీ స్నేహితుడికి ఏమీ తెలియదు."

రాఘవన్ భార్య అత్తగారి వైపు కోపంగా చూసింది. మాటమాటకి "అతనికేమీ తెలియదు" అని అత్తగారు అనడం ఆమెకి నచ్చలేదనుకుంటాను.

అంబులెన్స్‌లో ఎక్కుతున్నప్పుడు రాఘవన్ తల్లి నాతో అన్నది. "కాస్త శ్రమ అనుకోకుండా నువ్వు కూడా అతని తోడుగా ఈ రాత్రికి ఉన్నావంటే నాకు ధైర్యంగా ఉంటుంది. ఏదైనా ముఖ్యంగా ఉంటే నాకు ఫోను చెయ్యి."

డాక్టరు త్రిమూర్తి మాతో అన్నారు. "ఏమీ చెప్పడానికి లేదు రాఘవన్! కావాలంటే మీ అమ్మగారిని రమ్మని చెప్పండి. మా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నాము."

రాఘవన్ తల్లికి ఫోన్ చేసి డాక్టరు చెప్పిన వివరాలను తెలిపాను.

"రాఘవన్ ఎలా ఉన్నాడు?"

"మీరు వస్తారా? మిమ్మల్ని తీసుకుని రావడానికి నేను రానా?"

"ట్రీట్ మెంట్ ఇస్తున్నారు కదా?"

"ఇంజెక్షన్ ఇచ్చారు. పెద్ద డాక్టరు రేపు ఉదయం వచ్చి చూస్తారట."

"మీ ఆవిడ ఫోన్ చేసింది. వచ్చేస్తాడు కంగారు పడవద్దు అని చెప్పాను. నువ్వు నేరుగా మీ ఇంటికి వెళ్ళు. నేను టాక్సీకి ఫోన్ చేసి ఆస్పత్రికి వెళతాను. నాకేం భయం లేదు."

"లేదత్తయ్యా! నేను వచ్చి మిమ్మల్ని....."

"చెప్పింది విను. నువ్వు ఇంటికి వెళ్ళు. ప్రొద్దున్న మా ఇంటికి శాస్త్రులుగారు వస్తారు ఎనిమిది గంటలకి. ఆయనకీ విషయం చెప్పి తయారుగా ఉండమని చెప్పు. ఆఖరి నిమిషంలో చిల్లరలేదు అదిలేదు అని మాట రాకూడదు."

"సరే అత్తయ్యా."

"నువ్వు కూడా నాకు కొడుకులాంటి వాడివేనని నీ భార్యతో చెప్పు. నాకు తలకొరివి పెట్టేటప్పుడు రాఘవన్‌తో పాటు నువ్వుకూడా పెట్టాలి."

"ఏంటత్తయ్యా ఇలా మాట్లాడుతున్నారు? మా ఆవిడ ఏమైనా అన్నదా?"

"ఛ.. ఛ. ఆమె చిన్నపిల్ల. ఆమె గురించి ఇప్పుడు ఎవరన్నారు? నీతో నా మనసులో ఉన్నమాట చెపుతున్నాను, అంతే ఇదిగో చూడూ... ఆమెను నువ్వేమీ అడగకూడదు తెలిసిందా?"

నేను అడగలేదు, ఆమె ఏదైనా చెప్పే ఉంటుందని కూడా నాకు తెలుసు.

మర్నాడు ఉదయం నేను రాఘవన్ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు శాస్త్రులుగారు మాత్రమే కాదు. రాఘవన్ తల్లి కూడా ఉంది. ఆస్పత్రి నుంచి వచ్చింది.

"పంకజం వచ్చింది. ఆమెను చూసుకోమని చెప్పి నేను రాఘవన్ వచ్చేశాము. వట్టి పిచ్చిది. పిల్లల్ని కూడా వెంటబెట్టుకొని ఆస్పత్రికి వచ్చేసింది."

"మామయ్యకి ఎలా ఉంది?"

నాకు జవాబు చెప్పకుండా శాస్త్రులుగారి వైపు తిరిగింది. "నేను చెప్పినదంతా బాగా జ్ఞాపకం పెట్టుకోండి. ఆయన ఓహో అంటూ బ్రతికిన మనిషి. ఎవరికీ ఏ కొరతా పెట్టింది లేదు. కర్మకాండలన్నీ విఘ్నం లేకుండా, చిన్న కొరతకూడా రాకుండా బాగా జరిపించాలి. గోదానానికి ఒకే ఆవును మళ్ళీ మళ్ళీ దానమివ్వడం లాంటి దగుల్బాజీ పనులేమీ చేయకూడదు."

"ఏంటి పిన్నిగారూ? నేను అలాంటి పనులు చేస్తానా?"

"కాలం అలా ఉంది శాస్త్రులుగారు. మీరు చెయ్యకుండా ఉండవచ్చు. సరే, మీరిక వెళ్ళిరండి."

"రాఘవన్ ఎక్కడ?" అడిగాను.

"స్నానం చేస్తున్నాడు. స్నానం చేసి ఆస్పత్రికి వెళ్ళాలిగా."

"మరి మీరు?"

"నిన్ననే నీతో చెప్పానుగా. అనీ నేనే దగ్గరుండి చూసుకోవాలి. మంచి చావు అన్నది పెళ్ళితో సమానం. ఇందులో దుఃఖించాల్సింది ఏమీలేదు. మేమిద్దరమూ కలిసి యాభై ఒక్క సంవత్సరాలు సంతోషంగా కాపురం చేసాము. ఆయనకి కోపం కాస్త ఎక్కువ. నాకు చిన్న తలనొప్పి వచ్చినా తల్లడిల్లిపోతారు. ఆ డాక్టర్ని పిలువు, ఈ డాక్టర్ని పిలువు అని హడావుడి చేస్తారు. రాజాలాగా బ్రతికిన మనిషి. ఇప్పుడు చూడు. ఏ స్వామివారి దర్శనం దొరికిందో తెలియదు. ముఖంలో అంత తేజస్సు! కళ్ళు మూసుకుని పడుకుని ఉన్నా ఆ ముఖంలో తేజస్సు చూసావా?"

"చూశాను." దీనికి వేరే జవాబు ఉంటుందని నేననుకోను.

రాఘవన్ స్నానం చేసి వచ్చాడు.

"రాఘవా! నువ్వు పిల్లల్ని స్కూల్లో వదిలేసి ఆస్పత్రికి వెళ్ళు. పంకజం అక్కడే ఉంటానంటే ఉండనీ. లేకపోతే వచ్చేయమని చెప్పు. నేను వంట చేయబోతున్నాను. ఆయనకి ఇష్టమైన గుత్తివంకాయ కూర, టమాట పప్పు."

"చేసి ఏం చేస్తావమ్మా?" అడిగాడు రాఘవన్.

"నేను తింటాను. నేను తింటే ఆయన తిన్నట్లు" అంటూ రాఘవన్ తల్లి లేచి లోపలికి వెళ్ళింది.

రాఘవన్ పిల్లల్ని తీసుకుని బయలుదేరాడు. వెళ్ళే ముందు నన్ను అడిగాడు "నువ్వు ఈరోజు సెలవు పెడతావా?"

"నో ప్రాబ్లమ్. నువ్వు వెళ్ళు. నేను ఇక్కడే ఉంటాను."

రాఘవన్ వెళ్ళిన తర్వాత అక్కడే ఉన్న వారపత్రికను తీసుకుని సోఫాలో కూర్చున్నాను. అలాగే నిద్రపోయాను కాబోలు.

"నీ ప్రోగ్రామ్ ఏమిటి?" అని అడుగుతూ రాఘవన్ తల్లి అక్కడికి వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తుడుచుకున్నాను.

"ఈ పూట నా భోజనం మీ ఇంట్లోనే. గుత్తివంకాయకూర, టమాట పప్పు... తలచుకుంటేనే నోరు ఊరుతోంది అత్తయ్యా" అన్నాను.

"పెళ్ళైన తర్వాత నేను కొత్తగా కాపురానికి వెళ్ళినప్పుడు మొదటిరోజు చేసిన వంట ఇది. తిన్న తర్వాత ఆయన ఎంతగా పొగిడారంటే, ఆరోజంతా పొగుడుతూనే ఉన్నారు. నాకు ఇంకా జ్ఞాపకం ఉంది. కానీ ఒక్క విషయం. ఏదైనా నచ్చలేదనుకో రుద్రతాండవమే. రండి శాస్త్రులుగారూ! మీరు మరీ తొందర పడుతున్నారెందుకు?"

"లేదు పిన్నిగారు! ఐదువందలకి చిల్లర కదా. బరువెక్కువగా ఉంది. ఇచ్చేసి వెళదామని ఇలా వచ్చాను. బ్రాహ్మలకి చెప్పి ఉంచాను. ఎవ్వరూ పదిరోజులదాకా ఎక్కడికీ వెళ్ళరు. గోదానం కోసం ఆవుని కూడా ఏర్పాటు చేసి ఉంచాను. కానీ వీటన్నిటికీ అవసరం రాకూడదని నా కోరిక. బాబాయిగారు నిండు నూరేళ్ళూ బ్రతకాలి."

అంతలో ఫోను మ్రోగింది.

"కాస్త ఆ ఫోను సంగతి చూడు." నాతో అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది రాఘవన్ తల్లి.

ఫోను తీశాను.

"రాఘవన్‌ని మాట్లాడుతున్నాను నువ్వేనా... అమ్మతో చెప్పు నాన్నగారికి కొంచెం ఫరవాలేదని. ఒకసారి కళ్ళు తెరిచి చూసారు. ఇంకా పూర్తిగా స్పృహ రాలేదు. ట్రీట్‌మెంట్ ఇస్తున్నారు. ఇది నిశ్చయంగా మిరాకిల్! అమ్మని పిలు."

నేను లోపలికి వెళ్ళాను.

రాఘవన్ తల్లి లోపల పూజ గదిలో కూర్చుని ఉంది.

"అత్తయ్యా!!"

జవాబు రాలేదు.

దగ్గరకి వెళ్ళాను. ముఖం త్రిప్పి చూసాను. తల ఓ పక్కగా వాలిపోయింది.

శాస్త్రులుగారు లోపలికి వచ్చారు.

"ఏమైంది?" అన్నారు కంగారుగా.

"మీరు చేసిన ఏర్పాట్లేవీ వృధాగా పోవు" అన్నాను నేను.

❀❀❀

చెన్నై వాస్తవ్యులైన గౌరి గారు తెలుగు నుంచీ తమిళంలోకీ, తమిళంనుంచీ తెలుగులోకీ అనేక కథలూ, నవలలూ అనువాదం చేసారు. వీరి అనువాదాలు తెలుగు-తమిళ భాషలలోని అన్ని ప్రముఖ పత్రికలలోనూ ప్రచురించ బడుతున్నాయి.